

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,
Joan M. Oleaque.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milián i Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Toni Solanelles (Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas, Laia Campos, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot, Toni Payà, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Àlvar Valls, Melissa Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La setmana passada, Javier Solana, oficialment com a secretari general del Consell de la UE, va donar un cop de mà al president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, i de retruc al president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, que més haviat respon a la complicitat socialista que als deures del càrrec europeu. Solana va enviar una carta al Govern holandès, amb còpia a tots els altres governs de la UE, que, tal com ha dit el mateix Maragall, dóna per "resolt i ben resolt" el reconeixement polític de la unitat del català en el marc de la UE. Cal reconèixer que el pas és important, i gràcies al fet que s'haja reobert el meló de la llengua, s'ha arribat fins aquí.

Però no hauríem de pecar d'una eufòria excessiva. Primer perquè és paradoxal que la UE avança més de pressa que Espanya. És, doncs, realment a Espanya on cal que s'assumeixca d'una vegada per totes que català i valencià són la mateixa llengua, i que el nom que millor pot fer prevaldre aquesta unitat és el de català, sense que això signifiqui que no es puguin usar altres denominacions arreu del territori. En aquest sentit, no hi ajuda gens la manca de gestos o la presència justament de posicionaments clarament negatius, com el de la vicepresidenta espanyola María Teresa Fernández de la Vega (d'origen valencià i amb estudis a Barcelona), la qual, en ser preguntada sobre la qüestió de valencià i català, no només no reconegué obertament la unitat de la llengua sinó que també es mostrà prou ambigua per donar ales a l'atreviment de la ignorància, amb el lacònic "s'assemblen". Així mateix, tampoc no hauríem de donar per resolta la qüestió de la unitat del català i el seu reconeixement a Europa després del gest de Solana. Recordem que aquesta és una carta enviada al ministre d'Exteriors holandès amb còpia a la resta d'homòlegs dels 25, no una carta dirigida a tots. I el text, que en té prou amb una paraula per dir basc i gallec, per parlar del català necessita diverses i recargolades frases, i encara deixa a l'aire amb quin nom ha de ser reconegut a Europa, l'única llengua que té dues versions iguals del tractat constitucional. Una complicació que, evidentment, no caldria, i més perquè arriba en un moment en què precisament la UE acaba de signar un acord de cooperació amb Andorra, l'únic de la Unió que té valor jurídic i que està redactat en català, i precisament amb aquesta definició.

Que la qüestió no està resolta és constatable en el fet que Moratinos prepara un memoràndum sobre el tema que lliurarà als seus homòlegs de la UE el 13 de desembre. Caldrà veure quina validesa tindrà, si es parlarà del nom de la llengua, si es podrà usar a l'Europarlament, si el poden utilitzar els ciutadans per adreçar-se a la UE, si serà útil per a totes les publicacions europees... Sembla que els esforços s'estan fent tant des del govern tripartit com des d'ERC i altres partits. I és per aquest camí que es poden aconseguir resultats, ja que és la manera de singularitzar el cas català. Una actitud, la de presentar l'anomalia europea dels catalans, ben allunyada d'altres vies que potser caldria revisar, com la de presentar-se d'abanderats de les llengües dites minoritàries i defensors de tot tipus de regions, que engloben realitats ben allunyades de la nostra, i que molt sovint rebutgen estats, grans i petits, que construeixen la UE.

Als nostres lectors

Els aparadors de casa nostra canviaran ràpidament. S'ha acabat l'aposta per la roba barata i segura, la que no implica risc i proporciona al consumidor una vestimenta de batalla. La poderosa competència asiàtica arrasarà en tota la franja de la nostra indústria que intente mantenir-se en aquest sector, ja que és impossible competir amb els nous fabricants i comerciants dels distints països d'Extrem Orient, amb la Xina al capdavant. El ministre Montilla ja ha advertit que cauran pel camí totes les empreses —empresetes, sobretot— que encara no han fet la mínima aposta per resituar-se davant la imminència d'una competència, que no per nova era menys prevista en el sector. I quina és l'esperança, si és que n'hi ha? Canviar els objectius: oblidar el sector més barat del mercat i donar una oferta al consumidor major de la que li ofereix la competència. És a dir, apostar per la creativitat i per un cert luxe.

Joan M. Oleaque, redactor

NO ESTÀ RESOLTA